

Távoli topolyafám

Kényeskedsz, ringatózol smaragd zöld fátylaidban,
árnyéket vetsz az útra: gyermekkorom az a táj,
szívem mélységeibe hívó hangod írtam,
te távoli, távoli, nairi topolyafám.

Mint élő tábortűzből, sötétzöld lángod lobban,
távolból öllelek át, ha bánat szakad reám,
minden határt betöltesz drága susogással,
te távoli, távoli nairi topolyafám.

Te vagy a gyermekkorom, virágrügy dalol rólad,
dicséretedet zengi árnyékban a csalogány,
takard is el, védjed őt, mint édesapa, óvjad,
te távoli, távoli, nairi topolyafám.

Tűz s kard költője vagyok, csak a szerelmed éltet,
ifjú vagyok, miként te, s győzők én minden csatán,
el is pusztulnék érted, te élj sokezer évet,
te távoli, távoli, nairi topolyafám.

Konczek József fordítása

Éveim

Éveim, éveim,
elhagyatok, éveim,
élénkzöld és vörös,
fekete és fehér,
fagyos, tüzes,
bölc s heves
éveim, éveim.

Elhagyatok, én szegény,
mezítlábas éveim,
szárnyaló, szárnysegett,

szerelmes, szerelmes,
éltem csúcán
véget furcsán
érő... szép éveim.

Mennyi baj, szenvedés,
mennyi-mennyi fekete
év, évek, éveim!
Mennyi szó, némaság,
sok vonzalmam
bevallatlan,
évcim, éveim!

Jaj, hová, jaj, merre,
követ zúzók, fényittas
éveim, éveim,
jaj, gyorsan szétfutó,
pásztoroló,
s fejet hajtó
éveim, éveim.

Csak egyszer, csak egyszer
terelnék egybe még,

sírnátok, sírnátok
fölöttem, por fölött,
boldogságos,
bánat-árnyas,
élénkzöld és vörös,
fekete és fehér,
rég elmúlt, rég felélt
éveim, éveim.

Koncsek József fordítása

Gazdag voltam én...

Gazdag voltam én, mert képes
voltam
felmérhetetlen ábrándjaimmal
lehozni a hét eget neked,
de te azt mondtad, nincs erre
szükség,
mert neked csak egy kék kendő
kellett,
kék könnyeimet,
kék könnyeimet hogy letöröld.

Gazdag voltam én, mert képes
voltam
emlékeim dús kincsestárával
megvásárolni az összes tengert,
s mindet-mindent eléd önteni,
de neked csak egy kis tükör kellett,
hogy lásd: hajadon
hogyan motoznak vétkes ujjaim.

Gazdag voltam én, mert képes
voltam
végtelenül nagy kincseskamrából
megvásárolni a Tejutat,
de te azt mondtad, a Tejút sem kell,
más kellett neked, a zöld, fűbolyhos
út,
hogy megláthasd rajta
belésüppedő lábam nyomát.

Gazdag voltam én, mert képes
voltam
kifogyhatatlan szenvedéscemmel
megvásárolni a hét világot,
Hogy megismert és még rejtező
földjeit is ajándékul adjam.
S nem kellett neked.
Beérted egy kis virágoskerttel,

Gazdag voltam én, mert képes
voltam
felmérhetetlen képzeitemmel
venni hétszer ezer örökkévalót,
s neked az sem kellett,
csak az a mézes hét, az a mézes év,
hogy érezd a kezem,
amint nyugtatom a válladon.

Gazdag voltam én. És már azt
hittem,
hogy senki nem lehet gazdagabb
énnálam,
és soha nem is lesz nálam gazdagabb,
de te több vagy, nálam is sokkal
több,
gazdagságom vagy,
a gazdagságom,
így vagy nálam több. És gazdagabb.

Koncsek József fordítása